

čímž nepořádky zjištěné velikou měrou zavinili. St-lé ti popírají jakoukoli povinnost, hospodářství obecní kontrolovati. Tvrdí ve stížnosti, že komité, jehož členy byli, nebylo vlastně žádné komité finanční, že nebylo vůbec zřízeno dle § 51 ob. zř. k obstarávání určitých záležitostí obecních, nýbrž že mělo se jen raditi ohledně věcí, představeným obce jemu k poradě předložených, a se usnésti, jaké návrhy ve schůzi ob. výboru mají býti učiněny a to nejen v záležitostech finančních, nýbrž i personálních a jiných.

Z toho, co stížnost ohledně funkce tohoto komitétu doznává, neplyne ještě nikterak, že by komité toto bylo pověřeno nějakou funkcí kontrolní, a neplyne z toho, že by šlo o komisi zvolenou dle § 39 ob. zř., jak za to má žal. úřad v odvodním spise. Ovšem mohl ob. výbor dle tohoto § 39 ob. zř. zvoliti zvláštní komisi i k tomu účelu, aby dozírala nad obecním hospodařením. Byla-li komise, jejímiž členy st-lé byli, za tím účelem zvolena, pak by ovšem i členové její — st-lé — byli odpovědni, když na obecní hospodaření nedozírali, jak sami doznávají. Stížnost to však popírá, tvrdíc, že šlo o komisi, která byla jen orgánem poradním, podávajícím dobrozdání a činícím návrhy ve věcech obecních. Pouhé pojmenování »finanční komité«, jež stížnost nad to označuje jako věcně nesprávné, ještě samo sebou nedokazuje opaku a nedokazuje, že úkolem tohoto komité bylo i obecní hospodářství kontrolovati.

Že tato kontrola byla úkolem a povinností »finančního komitétu«, nelze dovozovati z toho, že komité to mělo určitou, blíže nezjištěnou funkci ve správě obecního hospodářství, jak tvrdí odvodní spis žal. úřadu na základě revisních protokolů, ježto není zjištěno, že povinnost kontroly obecního hospodářství byla mu uložena usnesením ob. výboru (§ 39 ob. zř.).

Řízením posavadním nebyl zjištěn potřebný skutkový základ pro posouzení otázky, byli-li členové onoho komitétu povinni prováděti kontrolu obecního hospodářství po stránce finanční.

Poněvadž však okolnost ta, stížností popřena, je pro otázku zákonnosti nař. rozhodnutí, pokud se týká býv. členů finančního komitétu v první řadě rozhodnou, a okolnost ta vůbec žal. úřadem nebyla vyšetřena, muselo nař. rozhodnutí ohledně těchto st-lů býti zrušeno dle § 6 zák. o ss. Bude věci žal. úřadu, aby za součinnosti st-lů zjistil, kdy a jak ke zvolení komitétu onoho došlo, jaké byly jeho úkoly, zejména bylo-li úkolem jeho i kontrolovati neb býti spolučinným při obecním hospodářství.

č. 4307.

Veřejní zaměstnanci. — Zdravotnictví. — Státní občanství (Slovensko): * Lékař, který byl jmenován v r. 1919 podle zák. čl. XXXVIII z r. 1908 obvodním lékařem, nestal se skutečným úředníkem čsl. státu ve smyslu § 1. č. 4 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

(Nález ze dne 9. ledna 1925 č. 234).

Věc: Dr. Eugen Juraj N. v T. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

Důvody: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná

D ů v o d y: Ministr pro správu Slov. nař. rozhodnutím vyslovil, že st-l, obvodní lékař v T., není čsl. státním občanem ve smyslu § 1 č. 4 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., že proto nemá domovského práva v T. podle § 15 cit. zák., poněvadž v době od 28. října 1918 do 16. července 1920 se nestal skutečným (definitivním) úředníkem nebo zřízencem čsl. státu nebo některého čsl. státního ústavu nebo podniku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok:

1) že se st-l nestal čsl. státním občanem ve smyslu § 1 č. 4 zák. č. 236/20 a

2) že proto nemá ani domovského práva v T. podle § 15 téhož zák.

Při výroku ad 2) stížnost samostatného stížného bodu neformuluje, a nemůže se jím tudíž nss podle § 18 zák. o ss vůbec, tedy ani po té stránce zabývat, byl-li či nebyl-li ministr k němu oprávněn.

Pokud jde o první výrok, sluší uvést toto:

St-l zakládá nárok, aby byl uznán čsl. státním občanem ve smyslu § 1 č. 4. úst. zák. č. 236/1920, na okolnosti, že byl jmenován dne 1. listopadu 1919 obvodním lékařem v T., z čehož dovozuje, že jsou při něm splněny podmínky stanovené uvedeným zákonným ustanovením.

St-l však přehlíží, že ve smyslu § 1 č. 4 uv. zák. jsou čsl. státními občany ode dne 28. října 1918 ti, kdož, majíce domovské právo tam uvedené, stali se skutečnými úředníky nebo zřízenci čsl. s t á t u nebo některého čsl. s t á t n í h o ústavu nebo podniku.

Že byl st-l přijat do služeb čsl. s t á t u zejména ve smyslu § 9 zák. z 15. září 1920 č. 332 Sb. a že se stal v t é t o službě skutečným úředníkem, stížnost ani netvrdí. Pouhá okolnost, na níž se k odůvodnění vzneseného nároku odvolává, že totiž byl st-l v r. 1919 jmenován obvodním lékařem, k nabytí nároku ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení však nestačí, když ustanovení zák. článku XXXVIII : 1908, jež byla v době jmenování st-le v platnosti, neponechávají nižádné pochybnosti o tom, že obvodní lékař je sice ve služebním poměru k okresu, pro který byl ustanoven, je tedy sice úředníkem veřejným, není však ve služebním poměru k státu a tedy ani státním úředníkem.

Nestal-li se však st-l jmenováním obvodním lékařem úředníkem státním, pak nesplnil základní podmínku § 1 č. 4 úst. zák., a netřeba se zabývat otázkou ve stížnosti vytýkanou, je-li či není-li úředníkem skutečným.

Nesplnil-li však st-l předpokladu § 1 č. 4 úst. zák., není v rozporu se zákonem výrok, jímž žal. úřad st-le neuznal čsl. státním občanem ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

Č. 4308.

N e m o c e n s k é p o j i š ť o v á n í: * Zaměstnavatel není oprávněn odhlásiti své zaměstnance od nemocenského pojištění po dobu jejich smlouvené placené dovolené.

(Nález ze dne 9. ledna 1925 č. 237).